

[Niels Helveg Petersen]

Hvordan kan man føre en økonomisk politik, der nedsætter stigningen i lønninger og omkostninger, i inflationen, som jo især rammer de dårligst stillede? Hvis det er til nogen hjælp i de ideologiske stridigheder, så lad os kalde det inflationsbekæmpelse. Det er det, det drejer sig om. Den opgave ligger hos os, ligegyldigt hvad vi kalder det. Derfor er det nødvendigt at gøre, hvad man kan, for at begrænse udviklingen i indkomster i samfundet som helhed.

Vi kan ikke klare de økonomiske problemer med det alene. Det tror jeg ikke nogen forestiller sig at man kan, selv med en meget heldigt gennemført indkomstpolitik. Det, som er perspektivet for den økonomiske politik i de kommende år, er ikke alene, at man skal gøre sig de største bestræbelser for at holde igen på lønninger og omkostninger og priser, men også at man er nødt til at inddrage de offentlige budgetter aktivt i en bestræbelse for at bekæmpe inflationen. Jeg vil sige til hr. Gert Petersen, at jo mildere krav man stiller til indkomstpolitikken, jo mere ligeglad man er med udviklingen i indkomsterne, jo stærkere krav kommer man til at stille til udviklingen i de offentlige budgetter i retning af tilbageholdenhed på det punkt. Det synes jeg er en problemstilling, som aldeles savnes i det, hr. Gert Petersen her har sagt om de økonomiske perspektiver, men som jeg alvorligt vil bede hr. Gert Petersen og hans parti om at tænke nøjere over.

Arne Melchior (CD):

Hr. Ellemann-Jensen kommer til at tænke sig om og helst formulere sig om med hensyn til købmanden, der skulle have udleveret penge-kassen for ikke at blive slået ned. Billedet matchede overhovedet ikke det, jeg var ude på, og som hr. Ellemann-Jensen brugte billedet til. Det, jeg havde sagt man ikke kunne kræve, var, at man både skal stemme imod regeringens forslag og give garanti for, at der ikke bliver udskrevet valg. Det er det, forskellige ledende artikler og forskellige erhvervsorganisationer har givet udtryk for at man skulle, men det kan man altså ikke. Hvis hr. Ellemann-Jensens købmand havde udleveret kassen, var han jo ikke blevet slået ned. Der trænges altså til noget nytænkning eller omtænkning dér.

Jeg bliver nødt til at beskæftige mig lidt mere med hele dette parlamentariske forhold. Man siger, at når statsministeren har sagt helhedsplan, så er det alt eller intet, og det har man bebrejdet statsministeren. Nu tror jeg aldrig, at det med ordet helhedsplan har været statsministerens hensigt at ændre de parlamentariske spilleregler her. Det er klart, han sælger sin politik så godt, som han nu kan, ligesom vi andre forsøger det for vort vedkommende. Men statsministeren har jo måttet ændre i sin helhedsplan. Der er sket meget dybtgående og væsentlige ændringer. Det har selv de stærkeste kritikere erkendt, og statsministeren lever med det alligevel.

Efter at man altså har bebrejdet ham, at han har forsøgt sig med trusler, kommer man selv med trusler, stiller selv et ultimatum og siger, at den, der stemmer for ét af disse forslag – selv det, han eventuelt helhjertet kan slutte sig til – han har dermed gjort sig skyldig i at have gennemført forslag, som han har stemt imod. Hr. Flygaard var meget rigtigt inde på, at så sætter det stop for hele folkestyrets mekanisme.

I øvrigt er det sjovt at se, hvordan kristeligt folkeparti er kommet i fokus som dem, der redder regeringen. Det er, som om nogen dråbe kan få noget bæger til at flyde over. Det er der ingen dråbe der kan. Det kan den i hvert fald kun, hvis bægeret er fuldt i forvejen. Alle, der stemmer for respektive lovforslag, er med til at få bægeret til at stå op fortsat. Men selvfølgelig vil jeg indrømme, at det er dråben, der kommer sidst, og måske har kristeligt folkeparti været længst om at betænke sig, men at det skulle give dem et særligt ansvar eller en særlig ære eller en særlig forpligtelse, må jeg pure, pure afvise.

Hvordan er det i det hele taget med at vælte regeringer? Mit parti har aldrig slået sig til ridder på at vælte regeringer. Vi har snarere haft den politik både i teori og i praksis at fastholde regeringer, og det var, hvad enten regeringen hed Poul Hartling eller den hed Anker Jørgensen eller den hed Anker Jørgensen-Henning Christophersen. Det skal nok give os bonus til sidst – det er ikke for bonusens skyld – det skal nok rygtes ud over land og rige, at CD er dem, der er klar til, når det parlamentariske spil efter et lovmæssigt valg finder sted på den måde, som vi både har love og traditioner for her i landet, at så skal arbejdet gøres og keglerne